

AAN HET STRAND.

Ze heeft haar werk uit de handen laten glijden en ze heeft gestaard over de zee, de wijde, de rusteloze. Hoe lang — ze weet het zelve niet, maar ze heeft den horizon afgezocht naar links en naar rechts, of het scheepje nog niet in 't zicht kwam. Maar al is haar blik sterk, ze heeft niets kunnen ontdekken. Ook geen groot schip heeft haar aandacht geboeid; de grooten komen niet in de nabijheid, want ginds, onder het witte schuim, volgt de eene bank en de eene ondiepte de andere; de vuurtoren hier achter haar rug waarschuwt hen wel, dat ze niet te veel naderen. Maar al waren zware rookpluimen aan de kim verschenen, ze zou er niet op hebben gelet; ze zoekt slechts het kleine scheepje met de grauw-bruine zeilen, dat nu met den vloed wel over de ondiepten kan, en dat ze uit duizend anderen herkennen kan, reeds aan de manier, waarop het overhelt onder den wind. Doch het is nog steeds niet gekomen. Het had toch terug kunnen zijn; het moet toch komen nu met den vloed; als het met ebbe komt, zal het in de verte het anker moeten uitwerpen, en hij en zij zullen gescheiden zijn en blijven. En dat met dien grauwen hemel, die niets goeds voorspelt. 't Kan wel weer storm worden, en dan zou hij hier onder de kust nog minder veilig wezen dan in volle zee.

't Was gisteren een harde wind, en toen verleden nacht het zoogierde rondom het huisje in het duin, en het zand de vensterruiten

striemde alsof ze ondoorzichtig gemaakt moesten worden, toen heeft ze een tijdlang liggen luisteren. Doch ze heeft zich gerustgesteld; hij is een bekwame zeeman, en de schuit ligt vast op het water; die slaat in volle zee zoo gauw niet om. Hij heeft het niet gemakkelijk gehad in den nacht, dat heeft ze wel geweten; uit zulk bewogen water op een schommelend en deinend schip het zware net ophalen, dat was geen kinderarbeid. Maar hij is ook geen kind; hij is een forsche zoon der Noordzee, gelijk ze allen zijn hier op het eiland, een zoon van het voorgeslacht nog, niet verwend en verwekelijkt door de weelde. Neen, ze heeft zich geen zorg willen maken; ze had vertrouwen in hem en in de schuit, en ze is gewoon, dat hij in den nacht aan de zee zijn brood vraagt, aan de zee, die den eenen nacht vriendelijker is dan den anderen. En ze heeft in haar gebed hem toevertrouwd aan den Vorst der zee, die heerschappij heeft over de wateren, en die hem bewaren kan voor een mistred aan den lagen rand der schuit.

Maar nu is de dag bijna voorbij, en hij had reeds terug kunnen zijn. Ze is naar 't strand gegaan in de hoop, de schuit reeds te zien, maar ze is teleurgesteld. Haar scherpe oogen hebben niets kunnen ontdekken, en toch is de vloed reeds op zijn hoogst; weldra zal 't water weer

dalen. Haar vlijtige handen hebben geen rust genomen, toen haar oogen dwaalden over de vlakke, nog wit van het schuim van den vorigen nacht, nog bewogen door de nadeining van den wind, die voorbijging. Maar terwijl haar blik staarde, of ze niet een donker punt zag opdoemen over het woelige vlak, hebben haar gedachten zich vermenigvuldigd en haar handen hebben vergeten te werken. Ze staart niet meer vooruit; ze blikt in het verleden, in de toekomst. Haar lichaamsoog ziet niet meer; voor het oog van haar geest volgt het eene tafereel op het andere. Ze ziet zich als kind spelen hier op het strand en de schelpen zoeken, die de vloed aanbracht. Ze ziet zich met haar broertjes vermaken, als ze graven in het kneedbare zand of een scheepje laten drijven, waarop de jongens hun toekomstidealen bouwen. Ze ziet den dag, den stormdag, toen het water zoo hoog tegen de duinen sloeg, en ze op de toppen niet staande kon blijven, en toch staande bleef met moeder, die ze ondersteunen moest, om toch te staren naar vaders schip, dat zonder roer of mast voortgeslingerd werd, en ginds tegen het strand te pletter werd geslagen. Toen was haar moeder weduwe geworden. Zou zij thans . . .

Een vriendelijker tafereel komt voor haar geest. Ginds aan het strand had zij gewandeld met hem. In de eenzaamheid, maar niet in het verborgen. Het strand verbergt niets, maar zij hadden ook niets te verbergen; hun jonge liefde mocht zich laten zien aan God en menschen. Grooter is die liefde geworden en sterker in den loop der jaren, al hebben ze niet veel meer gewandeld op dat strand; de harde arbeid heeft meer doen verlangen naar rust

binnenshuis. Zooveel te vaker heeft ze alleen hier gezeten, om uit te zien naar het scheepje, en altijd heeft ze hem zien komen, en steeds heeft hij in de verte haar toegewuifd. En nu — ze heft het hoofd op en kijkt uit. Nu had hij toch reeds in 't zicht moeten zijn. En nog altijd niets dan de witte zee en de grauwe lucht, terwijl de wind haar reeds het duinzand in den rug werpt. Als 't maar weer geen storm wordt . . .

Doch eensklaps staat ze op en ziet omhoog. De wolken beginnen te jagen langs het zwerk, maar boven die wolken is het licht. Daar woont Hij, die met één wenken van Zijn hand wind en zee beheerscht; daar woont haar Vader in Christus, wien ze in de eenzaamheid van den nacht heeft durven vertrouwen, half in slaap, zooals een klein kind zijn moeder toelonkt, eer het de oogen sluit, maar Wien ze thans op eenmaal met een daad des harten zichzelf aanbeveelt en hem, die daar ginds in de verte worstelt tegen den wind om tot haar te komen. Ja, Hem wil ze vertrouwen. Hij weet wat Hij doet. Hoe Hij het maakt, het zal goed zijn.

Nog één blik op de zee, en ze gaat naar huis. En dat heengaan is een daad des geloofs.

A. L.

